

Pasji život Bogdana Lakića: Život u kamp kućici, bez struje, bez vode, bez prihoda, u gladi, neimaštini i samoći...

[Davorka Blažević](#) • 14/11/2020 u 11:55 •

Sviđa mi se 149 Po

Priča o 64-godišnjem Bogdanu Lakiću iz Biljana Donjih žalosna je istina o ljudima koji u 21. stoljeću žive kao napušteni psi, bez krova nad glavom, bez toplog kutka u kojem će se ugrijati, bez svjetla koje će ih obasjati, bez prijatelja koji će im priskočiti. Sami kao psi.

Bogdan je zadnje dvije godine u Biljanima živio u kamp prikolici, uz samu ruševinu roditeljske kuće iz koje se danas granaju krošnje brijestova što su odavno osvojile zgarište Lakićevih. Jedva je preživio zimu. Još jednu ne bi izdržao...

Živio je u skromnoj, doniranoj kamp kućici sve do nedavno, bez struje, bez vode, bez elementarnih uvjeta, sam sa svojom životnom poputbinom. A da je imao samo malo više sreće u životu, malo više bratske ljubavi i ljudske empatije, mogao je po svojim godinama još itekako sam svojim rukama zarađivati za život i pobrinuti se za svoj krov nad glavom.

Anonimni dobrotvor

Život je htio drugačije, pa je u godinama poraća ostao bez posla, bez obitelji, bez doma, a uskoro i bez zdravlja. Izdale su ga noge, ali i svi u njegovom otužnom životu, pa mu je preostalo samo uzdati se u dobrotu i milost nekih nepoznatih, brižnih ljudi. A čak i u Bogdanovoj žalosnoj životnoj priči ona nije sasvim izostala.

Bogdan nije više sasvim sam. Otkako je u Biljane Donje došao paroh **Nemanja Manojlović** koji nije mogao dopustiti da u njegovoj parohiji netko tako nehumano niže sumorne dane svoga života, štošta se promijenilo za **Bogdana Lakića**. Paroh mu je odlučio pomoći. Bez odgode. I smjestio ga je u obiteljski dom u **Karinu Donjem**, makar do kraja lipnja

iduće godine. A njegov je privremeni, topli smještaj unaprijed, sve do ljeta, preko Crkve platio anonimni dobrotvor koji ne traži ni slavu ni javnu zahvalu. U životu bivšeg vozača zadarske **Maraske**, opet se javila nada. I tinja, grije ga i hrabri, sve zbog vjere da će s proljećem možda opet u svoj razoreni dom u **Biljanima Donjim**, a ako bude sreće i pomoći dobrih ljudi, tko zna, moguće je i da pokrije svoju ruševinu, očisti sobičak i toalet, i opet bude u “svoj na svome”.

Dug smo put prevalili do **Biljana Donjih** i nekako, vođeni intuicijom, i ne znajući zaustavili smo se neposredno uz novu kuću Bogdanovog brata, tik do zgarista stare obiteljske kuće Lakićevih. Zazvali smo ženu na terasi da je priupitamo za Bogdana. Nismo tada znali da je to njegova nevjesta. A ona nam je taj podatak svjesno prešutjela...

-Znate li gdje živi **Bogdan Lakić**, gdje je njegova kamp kućica- zanimamo se kod Bogdanove prve “susjede”. **Bogdan** više nije tu, a kamp prikolica je tamo, iza ruševine- odgovara žena, očito dobro informirana o kretanju svoga sumještana.

-A gdje je sada?- pitamo.

Smjestili su ga u Dom u **Karinu Donjem**- objašnjava, bez puno riječi.

-Otkad?

Pa od 1. studenoga. Odveo ga paroh **Nemanja**- kaže.

Paroh Nemanja

Nema nam druge, morat ćemo do **Bogdana** na drugi način. Jasno nam je da u **Dom** nećemo moći, pa nam je nekako do paroha doći.

Pokazat će se da to i nije veliki problem. Nazvali smo parohiju, dobili parohov broj mobitela i uskoro smo već bili u kontaktu s **Nemanjom Manojlovićem** koji je u **Smilčić**, nedaleko **Biljana Donjih**, stigao iz **Banja Luke**.

U školi je, kaže nam na mobitel, evo me za desetak minuta, pričekajte me u dvorištu parohije. Tako smo i učinili. Pred nas izađe s malim djetetom u rukama Nemanjina supruga, popadija, ljubazno nas dočeka, razmijenimo nekoliko kurtoaznih riječi, raspitujemo se za urod maslina u dvorištu parohije, i začas, eto, paroha **Nemanje**.

Mlad čovjek, reklo bi se jedva 30-ak. Brzo donosi stolice, nudi nas da sjednemo, sunce je, toplo, ljepše vani nego u kući. Sjednemo pred crkvu i priča krene...

-Došao sam u parohiju u 12. mjesecu 2018. Prva stvar mi je bila upoznati se sa situacijom u kojoj ljudi žive, kome je najteže, kome treba pomoć, i tako sam saznao za **Bogdana**. I odmah mi je bilo jasno da je njegov slučaj najteži. Živio je u kamp prikolici dvije godine, a lani februar bio hladan, čudo kako je preživio. Drugu zimu za redom ne bi mogao. Noge su ga izdale, jedva se kreće sa štakama, mišići su mu atrofirali- priča nam paroh.

-A sve je krenulo nizbrdo 1998. kad je dobio otkaz u firmi. Nikad se nije s tim pomirio, nikad nije shvatio zašto i to ga je svih ovih godina ubijalo više od neimaštine. A i obitelj mu se nakon toga raspala...- polako upoznajemo **Bogdana**, a da ga nismo ni sreli. Bilo je njih, dodaje paroh, sedmero braće i sestara, neki su se bolje, neki lošije snašli u životu, ali oni koji su Bogdanu mogli pomoći, nisu se iskazali.

Dom u ruševini

-I kad je dobio otkaz u **Rijeci**, vratio se u **Biljane Donje**. Ali na što? Na zgarište. Ruševina bez krova, bez vrata i prozora, ostala samo wc školjka u nekadašnjem toaletu. Vodu je crijevom vukao od susjeda. Ležao na podu. Na betonu. Od bratove kuće dijeli ga žičana ograda. Kao da je iza nje druga država... Kuća koja je ostala nakon smrti roditelja nije riješena, čeka se ostavinska rasprava- potanko nam kazuje paroh i povremeno preskače dijelove Bogdanova života, pa se na njih opet vraća.

U **Rijeci** je **Bogdan** živio 36 godina, uvijek kao podstanar. I kad je ostao bez posla i bez obitelji, što je drugo mogao nego vratiti se na svoje, u **Biljane**. Otac je umro 1994., a nakon njegove smrti **majka i Bogdanova sestra, s Olujom, otišle u Srbiju u izbjeglištvo**. Napuštena kuća doživjela je sudbinu većine praznih ognjišta- razorena je i opljačkana. **Bogdan** se nadao jednog dana je obnoviti da se u starosti ima gdje vratiti. U ratu nije bio, ničiju odoru nije nosio, radio je za svoju firmu i nadao se boljem životu. Otkaz ga je zatekao. Bila je to 1998. Nakon otkaza, radio je kojekakve fizičke poslove, nije birao. Trebalo je preživjeti. S poslom je izgubio i sve ostalo što je imao. Od teških fizičkih napora noge su

počele popuštati, cirkulacija otkazivati , sve se teže kretao i za rad više nije bio sposoban. Podstanarstvo nije mogao plaćati. I vratio se kući...

Jednu je zimu prezimio u zetovoj kući na koju je stavio zatvore na samo jednu prostoriju. I jedva je preživio na hladnoći, na golom betonu. Bilo mu je jasno da tako više ne može. Trebao je pomoć. U **Benkovcu** je preko **Centra za socijalnu skrb** ostvario pravo na jedan topli obrok dnevno i socijalnu pomoć od 800 kuna što mu nije bilo dovoljno ni za kruh, kamoli za lijekove. Trebala mu je liječnička pomoć. U **Biljanima** to nije mogao dobiti. Pa je smješten u starački dom, privremeno, dok obavi sve pretrage. Potom je upućen u zadarsku bolnicu, pa u **Biograd** radi terapije, i tako je prošla još godina i pol, a **Bogdan** nije vidio nekih rezultata. Klonuo je duhom, prihvatio svoj križ i kao da se predao.

Udomiteljski smještaj

A onda se javio jedan čovjek iz **Rijeke** koji je odlučio donirati mu kamp kućicu kako ne bi živio u ruševini pod nebeskim svodom. Zadnje dvije godine je u njoj proveo.

-Taj je čovjek ubijen od života, ubilo ga je, pored svega, i to potpuno odsustvo zanimanja njegove rodbine za njega- zaključuje paroh i govori nam kako razmišlja da preko crkve pokrene akciju za prikupljanje pomoći za **Bogdana** i da mu za nekih 5-6 tisuća eura kupe kontejner, montažnu kućicu u kojoj bi sebi mogao spremati obrok, leći kao čovjek i ugrijati se zimi. Nade se dobrih ljudi- veli **Nemanja**- evo, i nedavno se javljao jedan čovjek, htio bi dati pomoć za potrebite u **Dalmaciji**, pa sam mu rekao i za **Bogdana**. Pitao me ima li kakav Dom tu. Ima, rekoh, u **Biljanima Donjim**, ali je smještaj 7000 kuna mjesečno, preskupo je to. I tako smo **Bogdana** privremeno zbrinuli u obiteljski, udomiteljski smještaj. Žalosno je da ih ima sedmero braće i sestara i da jedni o drugima ne brinu. Nisu samo oni takvi, isto je i s drugima u selu. I zato svaku svoju propovijed zasnivam na ljubavi. Da ljudi shvate da bez nje nema ništa- zaključuje **Nemanja**.

Bogdan je u početku bio skeptičan prema **Domu**, opirao se, ako mogu radije bi ostao ovdje, govorio je. Ali, na kraju je prihvatio.

-Obukli smo ga i opremili od glave do pete, od donjeg rublja do osobne higijene, sve smo mu spakirali popadija i ja. Predao je i papire za mirovinu, dogodine u aprilu ostvaruje pravo na starosnu, imat će 65. Prihvatio je sve to, i sada vidim da mu je drago. Znače- kaže- kad je došao u **Dom** i počeo jesti, želudac mu se šokirao, nije mogao. Navikao je na glad. Tužno je to. Nitko od nas nije živio tako kao on, nitko to nije zaslužio, ne daj Bože- reći će paroh. Zato je odlučio

služiti primarno starijim, nemoćnim ljudima i smatra da treba unaprijediti udomiteljske obitelji i staračke domove. – Ovdje je starčad prioritet- ističe.

U **Bogdanu**, kaže **Nemanja**, gori želja za povratkom kući.

– Pope, samo ti vidi s mojom braćom da se sredi ta ostavinska rasprava, ja bi volio opet doći kući- govori mi kad se vidimo. A braća ne daju da se kuća obnavlja. **Bogdan** bi htio samo jednu sobicu i kupatilo da ima gdje proživjeti što mu je ostalo, kao čovjek. Znate, u parohiji imam 255 kuća, a samo je jedan ovakav slučaj. Htio bi pomoći, ali ne ide. Jedini je način da se uključi dijaspora i da se organizira šira akcija za **Bogdana**. Danas za 6000 eura možete kupiti montažnu kuću, 32 kvadrata, sva sređena, samo se struja i voda trebaju priključiti.

Dom je dom, a kuća je kuća...

Kad se vratio, Bogdan je tražio obnovu kuće, ali su mu rekli da nema na to pravo jer nije imao prijavljeno prebivalište u Biljanima. Kad je majka otišla u izbjeglištvo u **Srbiju**, prijavila se na adresu kod sina u **Lošinj** da bi dobila mirovinu, jer je bila bez prihoda. Nije ni podnijela zahtjev za obnovu, a kad je umrla, sinovi i kćeri više nisu imali mogućnosti za to. Sada, međutim, veli nam **Nemanja**, mogu podnijeti zahtjev za obnovu, rok je do 15. veljače, ali sve ovisi o braći. Svi papiri od kuće su u **Srbiji**. Treba provesti ostavinsku raspravu, da se znaju vlasnici i onda bi **Bogdan** mogao srediti bar svoj dio.

Bogdanov brat koji živi u **Lošinj** i ima apartmane i kuće za iznajmljivanje, nije mu baš pri ruci. Vele da im **Bogdan** narušava reputaciju njihovih apartmana...(?!)

Paroh nam je dao i **Bogdanov** broj mobitela kako bi čuli što on kaže na sve, kako živi u **Domu**, misli li i dalje na povratak.

U **Dom** nismo mogli, zbog koronavirusa su posjete zabranjene. Zato smo **Bogdana** nazvali, da se makar čujemo.

-Kako ste **Bogdane**– pitamo ga nakon kratkog predstavljanja i pozivanja na paroha koji nam je dao kontakt.

Dobro, dobro je- kaže, i namah nam se učini kako nije riječ o sasvim klonulom čovjeku, još ima snage u tom glasu.

-Mislite li se vratiti u **Biljane Donje** kada otopli?

Mislim, mislim, vratio bi se ja u svoju gajbu, jer dom je dom, a kuća je kuća- iskreno će **Bogdan**.

– Najviše bi volio kad bi mogao staviti krov na našu kuću i dvije sobe napraviti za se, gdje ću leći i gdje ću imati toalet.

Ma, u redu je i Dom, najteže je biti po tuđim kućama...

Priča nam kako je “na pravdi Boga” dobio otkaz 1998. u **Maraski**.

Nemanja je pravi dečko, spasio me...

– Tamo sam se i razbolio, jer sam radio poslove koje drugi nisu htjeli. Zablokirala se cirkulacija, noge otkazale, to mi je najgore. Odlazio sam kod doktora, a nisu mi ni lijekove prepisali, samo *andol 100* su mi dali. Sam sebi kupujem *neurobio* i donekle mi te tablete pomažu. Ali to me košta 160 kuna. Nemam novaca. Predao sam papire za invalidsku mirovinu, a starosnu ću ostvariti tek dogodine u travnju. Imam 25 godina staža. Kad sam kod kuće imam pravo na 800 kuna socijalne pomoći, i jedan obrok dnevno, ali kad sam u domu nemam nikakvih primanja- govori **Bogdan**.

-A braća i sestre, zar oni ne mogu pomoći- pitamo.

Što ja znam. Nevjesta odlučuje, ovaj brat što je tu, domaći, traži da sve bude njegovo, a nas je sedmero, sirotinja. Ali, on samo sebe prizna i kako laže sebe, tako laže i djecu.

-A sestre?

Imam sestru u **Americi**. Dužna je državi 50. 000 dolara, muž umro, od nje nemam šta tražiti. Dok sam bio sam u selu, nešto bi mi i poslali- trudi se ublažiti odnose u obitelji **Bogdan**. Nije lako, njegovi su, pa kakvi god da jesu...

-Kad otopli, ja bi kući- priznaje, kao da mu baš mi u tome možemo pomoći, uslišiti želju. Zahvalan je parohu.

-Pravi je dečko, spasio me, i to mu nikako ne mogu zaboraviti. Živio sam tamo kao pas dok me on nije zbrinuo i zauzeo se za mene. A to se ne zaboravlja. Kakav bi čovjek bio da to zaboravim?

Eh, kakav? Kao i oni koji su mirno gledali dok je **Bogdan** živio poput pseta skrivenog u ruševini i nisu mu pružili ruku. Ni bratsku, ni susjedsku...

Sviđa mi se 149 Po

Tags: [Bogdan Lakić](#), [Biljane Donje](#), [Karin](#), [Nemanja Manojlović](#)